

Lietas Nr. A420430213
Lietas arhīva Nr. AA43-1566-15/8

SPRIEDUMS Latvijas tautas vārdā

Rīgā

2015.gada 23.decembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente I.Kaļiņina,
tiesnese S.Liniņa un tiesnese U.Mihailova

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz/pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par izdienas pensijas apmēra noteikšanu un kaitējuma atlīdzinājumu, sakarā ar/pers. A/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 18.septembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /pers. A/ ar Valsts robežsardzes 2008.gada 4.aprīļa pavēli atvaļināts no dienesta Valsts robežsardzē sakarā ar noteiktajām prasībām neatbilstošu veselības stāvokli.

[2] Ar Iekšlietu ministrijas Veselības un sociālo lietu valsts aģentūras Sociālās nodrošināšanas nodaļas vadītājas 2008.gada 15.maija lēmumu Nr.16307 (turpmāk – 2008.gada 15.maija lēmums), pamatojoties uz likuma „Par izdienas pensijām Iekšlietu ministrijas sistēmas darbiniekiem ar speciālajām dienesta pakāpēm” (turpmāk – Izdienas pensiju likums) 5.panta otro daļu, pieteicējam no 2008.gada 11.aprīļa piešķirta izdienas pensija Ls 153,83 mēnesī. Lēmums ir stājies spēkā un kļuvis neapstrīdams.

[3] Pieteicējs 2009.gada 30.aprīlī vērsās iestādē ar lūgumu par izdienas pensijas apmēra pārrēķināšanu. Iekšlietu ministrijas Veselības un sociālo lietu valsts aģentūra ar 2009.gada 8.jūnija vēstuli, kā arī Iekšlietu ministrijas valsts sekretāre ar 2009.gada 21.jūlija lēmumu atteicās pārrēķināt pieteicēja izdienas pensijas apmēru.

Administratīvā apgabaltiesa ar 2012.gada 24.septembra spriedumu lietā Nr.A42886209 atcēla Iekšlietu ministrijas valsts sekretāres 2009.gada 21.jūlija lēmumu un uzdeva Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūrai (turpmāk – aģentūra) izskatīt pieteicēja iesniegumu par termiņa atjaunošanu administratīvā procesa uzsākšanai no jauna par 2008.gada 15.maija lēmuma grozīšanu.

[4] Saistība ar pieteicēja pensijas pārrēķinu administratīvais process iestādē noslēdzās ar aģentūras 2013.gada 30.aprīļa lēmumu Nr.11-8/4227 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums), ar kuru pieteicēja izdienas pensija no 2008.gada 11.aprīļa līdz 2008.gada 30.septembrim noteikta Ls 203,62 mēnesī, bet no 2008.gada 1.oktobra Ls 235,67 mēnesī, un noraidīts lūgums par morālā, personiskā kaitējuma un mantisko zaudējumu atlīdzinājumu.

[5] Pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot izdot labvēlīgāku administratīvo aktu un atlīdzināt nodarīto kaitējumu un zaudējumus. Pieteikums (ar tā papildinājumiem) pamatots ar turpmāk minētajiem apsvērumiem.

[5.1] Aģentūra nav ievērojusi Augstākās tiesas 2006.gada 9.jūnija spriedumā lietā Nr.SKA-249/2006 minētās atziņas. Izdienas pensija pēc atvaļināšanas no dienesta pieteicējam piešķirta prettiesiski, līdz ar ko tā nav spēkā. Faktiski izdienas pensija pieteicējam piešķirta ar aģentūras nodaļas 2013.gada 22.februāra lēmumu, kad pieteicējs bija 52 gadus vecs. Aģentūra nav ņēmusi vērā faktiskos apstākļus, kas bija iestājušies izdienas pensijas piešķiršanas dienā – 2013.gada 22.februārī – un nav piemērojuši attiecīgu tiesību normu, kas ir pieteicējam labvēlīgākā, t.i., Izdienas pensiju likuma 5.panta pirmo daļu.

Aģentūra nepamatoti uzskata, ka, izskatot jautājumu par pieteicēja izdienas pensijas pārrēķinu, ir jāpiemēro tās tiesību normas, kas bija spēkā pieteicēja atvaļināšanas laikā. Pieteicējs nav vainojams apstākļi, ka pirms četriem gadiem viņam tika piešķirta pensija ar prettiesisku lēmumu. Minētais lēmums vairs nav spēkā, tas ir atcelts kā adresātam nelabvēlīgs prettiesisks lēmums.

Aģentūra prettiesiski pamato izdienas pensijas pārrēķinu ar Ministru kabineta 2008.gada 17.jūnija noteikumiem Nr.448 „Kārtība, kādā Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes darbiniekiem ar speciālajām dienesta pakāpēm aprēķina, piešķir un izmaksā izdienas pensiju” (turpmāk – Noteikumi Nr.448). Minētie noteikumi zaudēja spēku 2010.gada 31.decembrī līdz ar Ministru kabineta 2010.gada 21.decembra noteikumu Nr.1157 „Kārtība, kādā Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes darbiniekiem ar speciālajām dienesta pakāpēm aprēķina, piešķir un izmaksā izdienas pensijas” (turpmāk – Noteikumi Nr.1157) stāšanās spēkā.

[5.2] Morālā kaitējuma pamatā ir tas, ka pārsūdzētais lēmums pieņemts, neievērojot Administratīvās apgabaltiesas 2012.gada 24.septembra spriedumā norādīto procesuālo termiņu. Ar minēto spriedumu aģentūras nodaļai uzlikts pienākums 30 dienu laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas izskatīt pieteicēja iesniegumu par termiņa atjaunošanu procesa uzsākšanai no jauna par 2008.gada 15.maija lēmuma grozīšanu. Tā kā spriedums stājās spēkā 2012.gada 24.oktobrī, aģentūrai tas bija jāizpilda laikā no 2012.gada 25.oktobra līdz 25.novembrim. Morālā kaitējuma, kas nodarīts ar aģentūras 2012.gada 14.decembra lēmumu, pamatā ir tas, ka minētais lēmums ir nepareizs. Arī šis lēmums pieņemts, neievērojot procesuālo termiņu, jo apstrīdētais 2012.gada 18.oktobra lēmums tika pieņemts, neievērojot termiņu.

Morālā kaitējuma, kas nodarīts ar pārsūdzēto lēmumu, pamatā ir tā prettiesiskums, jo tas pamatots ar 2008.gada 15.maija lēmumu.

[6] Ar Administratīvās rajona tiesas spriedumu pieteicēja pieteikums noraidīts daļā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu un morālā kaitējuma atlīdzinājumu daļā, pārējā daļā pieteikums par atlīdzinājumu atstāts bez izskatīšanas. Spriedums daļā, ar kuru noraidīts pieteikums, pamatots ar turpmāk norādītajiem argumentiem.

[6.1] Pieteicējs lūdz izdot labvēlīgu administratīvo aktu, nosakot viņam izdienas pensijas apmēru saskaņā ar Izdienas pensiju likuma 5.panta pirmo daļu. Izdienas pensiju likuma 5.panta pirmā daļa noteic, ka darbiniekiem, kuri sasnieguši 50 gadu vecumu, izdienas pensiju piešķir 55 procentu apmērā no darba samaksas un par katru izdienas stāža gadu virs 20 gadiem to palielina par diviem procentiem no šā likuma 4.pantā minētās darba samaksas.

Savukārt Izdienas pensiju likuma 5.panta otrā daļa noteic, ka darbiniekiem, kuri atbrīvoti no dienesta veselības stāvokļa vai darbinieku skaita samazināšanas dēļ, izdienas pensiju piešķir 40 procentu apmērā no darba samaksas un par katru izdienas stāža gadu virs 20 gadiem to palielina par diviem procentiem no šā likuma 4.pantā minētās darba samaksas.

Izdienas pensija pieteicējam piešķirta no 2008.gada 11.aprīļa ar 2008.gada 15.maija lēmumu, pamatojoties uz Izdienas pensiju likuma 5.panta otro daļu. Izdienas pensijas piešķiršanas brīdī pieteicējs nebija sasniedzis 50 gadu vecumu, tādēļ viņam nebija un arī šobrīd nav tiesību uz izdienas pensijas noteikšanu Izdienas pensiju likuma 5.panta pirmās daļas kārtībā.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 87.panta pirmās daļas 2.punktu, ja administratīvais akts ir kļuvis neapstrīdams, tajā pašā lietā administratīvo procesu var uzsākt no jauna uz adresāta iesnieguma pamata, ja lietas tiesiskie apstākļi ir mainījušies adresātam par labu. Saskaņā ar Izdienas pensiju likuma 4.panta pirmo daļu izdienas pensiju aprēķina no darbinieka vidējās mēneša darba samaksas par pēdējiem pieciem gadiem pirms atbrīvošanas no dienesta. Izdodot 2008.gada 15.maija lēmumu, iestāde pensijas apmēru noteica atbilstoši savai iekšējai praksei un iekšējam regulējumam, jo vēl nebija izstrādāts ārējs normatīvais akts par izdienas pensijas aprēķināšanas kārtību.

2008.gada 4.jūlijā stājās spēkā Noteikumi Nr.448, kuru 5.punktā tika ieviesta vidējās darba samaksas aprēķina formula, kas bija labvēlīgāka salīdzinājumā ar iestādes piemēroto iekšējo regulējumu. Saskaņā ar jauno regulējumu aprēķinā nav jāieskaita laiks, kad darbinieks neveica darbu pārejošas darbnespējas dēļ vai atradās atvaļinājumā. Tātad pēc 2008.gada 15.maija lēmuma pieņemšanas pieteicējam par labu mainījās tiesiskie apstākļi, kas skar pensijas apmēra aprēķināšanu no darbinieka vidējās mēneša darba samaksas. Minētais pieteicējam labvēlīgākais regulējums nekādā mērā neskāra Izdienas pensiju likuma 5.panta pirmās vai otrās daļas piemērošanas jomu, t.i., jautājumu par to, kādā vecumā un uz kāda pamata pieteicējs tika atbrīvots no dienesta, kā arī jautājumu par to, cik procentu apmērā no vidējās mēneša darba samaksas pieteicējam aprēķināma

izdienas pensija.

Ar pārsūdzēto lēmumu tika pārskatīts pieteicēja pensijas apmērs, pamatojoties uz iepriekš minēto tiesisko apstākļu – vidējās darba samaksas aprēķina formulas – maiņu. Proti, aģentūra nenodibināja pilnīgi jaunu tiesisko attiecību, bet gan vienā daļā grozīja jau pastāvošo tiesisko attiecību. Minētais pamats, kādēļ lieta tika izskatīta no jauna, nav saistīts ar jautājumu par to, no kura brīža pieteicējam ir piešķirta izdienas pensija. Kā jau minēts, tā viņam ir piešķirta no 2008.gada 11.aprīļa.

[6.2] Pieteicējs uzskata, ka aģentūra prettiesiski piemērojusi Noteikumu Nr.448 normas, jo minētie noteikumi pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī jau bija zaudējuši spēku. Tāpat pieteicējs uzskata, ka Noteikumu Nr.448 vietā iestādei bija jāpiemēro Noteikumi Nr.1157, kas stājās spēkā 2011.gada 1.janvārī. Tiesa šo pieteicēja argumentu atzina par nepamatotu turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

Saskaņā ar Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 9.panta ceturto daļu normatīvajam aktam vai tā daļai nav atpakaļejoša spēka, izņemot likumā īpaši paredzētus gadījumus. Tā kā likums neparedz Noteikumiem Nr.1157 atpakaļejošu spēku, šo noteikumu normas nevarēja tikt piemērotas pagātnes notikumiem līdz 2011.gada 1.janvārim. Aģentūra, izskatot jautājumu par pieteicēja izdienas pensijas apmēru laikā pēc 2008.gada 4.jūlija, pamatoti piemēroja tiesību normas, kas tobrīd noteica pieteicējam labvēlīgākas sekas, proti, Noteikumus Nr.448.

Pieteicējs lūdz aģentūrai pārēķināt izdienas pensijas apmēru atbilstoši noteikumiem laikā posmiem saskaņā ar Noteikumiem Nr.448 un Noteikumiem Nr.1157. Minētais lūgums par Noteikumu Nr.1157 piemērošanu attiecībā uz izdienas pensijas apmēru no 2011.gada 1.janvāra varētu būt pamatots, ja būtu konstatējams, ka Noteikumu Nr.1157 normas satur labvēlīgāku regulējumu salīdzinājumā ar Noteikumu Nr.448 normām. Tiesa šādu apstākli nekonstatēja, arī pieteicējs uz to nav norādījis. Gan Noteikumi Nr.448, gan Noteikumi Nr.1157 vienādi regulē vidējās mēneša darba samaksas aprēķināšanu, t.i., to jautājumu, kas bija pieteicēja iesnieguma par administratīvā procesa uzsākšanu no jauna pamatā. Tiesa atzina, ka abos noteikumos ir ietverta identiska formula vidējās mēneša darba samaksas aprēķināšanai (Noteikumu Nr.448 5.punkts, Noteikumu Nr.1157 8.punkts).

[6.3] Saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma (turpmāk – Atlīdzināšanas likums) 1.panta pirmo daļu un 9.pantu morālais kaitējums atlīdzināms prettiesiska administratīvā akta gadījumā. Tā kā tiesa pārsūdzēto lēmumu atzina par tiesisku, nav pamata apmierināt pieteicēja prasījumu par morālā kaitējuma atlīdzinājumu Ls 3000 apmērā, kas nodarīts ar pārsūdzēto lēmumu.

[6.4] Pieteicējs lūdz atlīdzināt morālo kaitējumu, kas nodarīts ar diviem administratīvā akta izdošanas procesā pieņemtiem starplēmumiem – ar aģentūras nodaļas 2012.gada 18.oktobra lēmumu Nr.2/2703556, ar kuru pieteicējam atteikts atjaunot termiņu lēmuma par izdienas pensijas piešķiršanu apstrīdēšanai, un aģentūras 2012.gada 14.decembra lēmumu Nr.11-8/16942, ar kuru atcelts 2012.gada 18.oktobra lēmums un atteikts atjaunot termiņu procesa uzsākšanai no jauna.

Lai gan abi minētie starplēmumi ir atcelti kā prettiesiski, tas pats par sevi nav pamats kaitējuma atlīdzībai. Tiesa atzina, ka pieteicēja tiesību aizskārums nav būtisks (Atlīdzināšanas likuma 9.pants) un pieteicējam nav tiesību uz morālā kaitējuma atlīdzinājumu. Iestādes rīcība, vēl pirms sprieduma stāšanās spēkā uzsākot šai personai labvēlīga sprieduma izpildi, nevar radīt personai kaitējumu. Savukārt neērtības, kas rodas dēļ tā, ka prettiesisks lēmums jāapstrīd augstākā iestādē vai jāpārsūdz tiesā, nav uzskatāms par morālām ciešanām un pašas par sevi nerada morālu kaitējumu. Tiesa nekonstatēja tādu iestādes rīcību, kas papildus starplēmumu saturiskajai nepareizībai liecinātu par pieteicēja tiesību aizskārums.

[7] Par Administratīvās rajona tiesas spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, kurā papildus pieteikumā un tā papildinājumā minētajam norādīts, ka pirmās instances tiesa, secinot, ka pieteicējam pensijas apmērs pārrēķināts no 2008.gada 4.jūlija, ir kļūdījies, jo izdienas pensija pieteicējam pārrēķināta no 2008.gada 11.aprīļa.

Pieteicējs uzskata, ka no 2013.gada 22.februāra, t.i., dienas, kad aģentūra uzsāka administratīvo procesu no jauna, 2008.gada 15.maija lēmums bija zaudējis spēku.

Pieteicējs uzskata, ka ar pārsūdzēto lēmumu pieteicējam nodarīts morāls kaitējums 4268,62 euro apmērā. Tāda paša apmēra atlīdzinājumu pieteicējs lūdz arī par morālo kaitējumu, kas nodarīts ar aģentūras nodaļas 2012.gada 18.oktobra lēmumu, kā arī aģentūras 2012.gada 14.decembra lēmumu.

[8] Paskaidrojumā par apelācijas sūdzību aģentūra paudusi viedokli, ka apelācijas sūdzība nav pamatota, bet pieteikums ir noraidāms.

[9] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmajai daļai apelācijas instances tiesa administratīvo lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[10] Izvērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms daļā.

[11] Pieteicējs lūdz piešķirt morālā kaitējuma atlīdzinājumu saistībā ar aģentūras nodaļas 2012.gada 18.oktobra lēmuma Nr.2/2703556 un 2012.gada 14.decembra lēmuma Nr.11-8/16942 prettiesiskumu. Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka šo lēmumu tiesiskums tika izvērtēts sūdzības kārtībā pirmās instances tiesā ar 2013.gada 1.februāra lēmumu lietā Nr.A420283213. Administratīvo tiesu judikatūrā ir atzīts, ka jautājums par atlīdzinājumu skatāms tādā kārtībā kā pamatlīti. Minētais ir pamats atzīt, ka jautājums par atlīdzinājuma piešķiršanu saistībā ar aģentūras nodaļas 2012.gada 18.oktobra lēmumu Nr.2/2703556 un 2012.gada 14.decembra lēmumu Nr.11-8/16942 nav piekrtīgs izskatīšanai apelācijas instancē. Tas nozīmē, ka apelācijas tiesvedība šajā daļā ir izbeidzama, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 301.panta otrās daļas 1.punktu.

[12] Administratīvā apgabaltiesa konstatē, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums daļā par labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu un ar pārsūdzēto lēmumu pieteicējam nodarītā morālā kaitējuma 4268,62 euro apmērā atlīdzinājuma atteikumu ir pareizs un pilnībā pietiekams, tādēļ Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā konstatētajiem faktiem un motivācijai šajā daļā, to neatkārtojot.

Pretēji pieteicēja pieteikumā norādītajam, ka izdienas pensija pēc atvaļināšanas no dienesta pieteicējam piešķirta prettiesiski, līdz ar ko tā nav spēkā, apgabaltiesa konstatē, ka administratīvajā lietā Nr.A42886209 ar Augstākās tiesas spriedumu atzīts vienīgi tas, ka Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāde, aprēķinot pensijas apmēru pieteicējam, ir kļūdījies, jo piemērotā aprēķina formula vidējās mēneša darba samaksas apmēra noteikšanai, neizlīdznot no aprēķina tos mēnešus, kad persona faktiski nebija veikusi darbu un nebija saņēmusi darba samaksu attaisnojošu iemeslu dēļ, nebija pamatota un neatbilda Izdienas pensiju likuma 4.panta pirmajai daļai (*sk. Augstākās tiesas 2006.gada 9.jūnija sprieduma lietā Nr.SK4-249/2006 9.2.punktu*). Pieteicējs nenoliedz, ka izdienas pensiju pēc atvaļināšanas no dienesta Valsts robežsardzē no 2008.gada 11.aprīļa saņem nepārtraukti. Arī ar aģentūras nodaļas 2013.gada 22.februāra lēmumu Nr.3/486692 ir pārrēķināts vienīgi pieteicējam piešķirtās izdienas pensijas apmērs, nevis pieteicējam izdienas pensija piešķirta no jauna. Tas nozīmē, ka izskatāmajā lietā nav pamata piemērot Izdienas pensiju likuma 5.panta pirmo daļu, kā to pamatoti atzina pirmās instances tiesa.

[13] Pieteicējs lūdz atlīdzināt morālo kaitējumu 4268,62 euro apmērā, kas nodarīts ar pārsūdzēto lēmumu.

Administratīvā procesa likuma 92.pants noteic, ka ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību. Savukārt Atlīdzināšanas likuma 1.panta pirmā daļa noteic, ka likuma mērķis ir nodrošināt privātpersonai Satversmē un Administratīvā procesa likumā noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu (turpmāk – zaudējumu atlīdzinājums), kas nodarīts ar valsts pārvaldes iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību. Šā likuma 4.panta pirmā daļa noteic, ka iestāde zaudējumus var nodarīt ar darbību, izdodot prettiesisku administratīvo aktu vai veicot prettiesisku faktisko rīcību, vai arī ar bezdarbību, ja iestādei bija pienākums rīkoties, bet tā prettiesiski nav rīkojusies. Savukārt, šā likuma 5.panta pirmā daļa noteic, ka tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu ir cietušajam, proti, privātpersonai, kas ir prettiesiska administratīvā akta adresāts vai trešā persona Administratīvā procesa likuma izpratnē, kā arī privātpersonai, pret kuru ir tieši vēsta vai kuru tieši skar iestādes prettiesiska faktiskā rīcība.

No minētajām tiesību normām secināms, ka persona var prasīt zaudējumu (arī morālā kaitējuma) atlīdzinājumu, ja zaudējumi cita starpā nodarīti ar prettiesisku administratīvo aktu. Ņemot vērā to, ka pārsūdzētais lēmums ir tiesisks administratīvs akts, to ir atzinusi pirmās instances tiesa sprieduma 14.punktā un apgabaltiesa tam pievienojas, zaudējumu atlīdzināšanas priekšnosacījums (administratīvā akta prettiesiskums) šajā lietā nepastāv. Līdz ar to pieteicēja pieteikums daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājumu 4268,62 euro apmērā ir noraidāms.

[14] Izvērtējot pieteicēja apelācijas sūdzībā ietvertos argumentus, Administratīvā apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

Apgabaltiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa savā spriedumā nebija kļūdījies, secinot, ka, izskatot jautājumu par pieteicēja izdienas pensijas apmēru laikā pēc 2008.gada 4.jūlija, aģentūra pamatoti piemēroja tiesību normas, kas tobrīd noteica pieteicējam labvēlīgākas sekas, proti, Noteikumus Nr.448. Pirmās instances tiesa nav atzinusi, ka pieteicējam pensijas apmērs pārrēķināts no 2008.gada 4.jūlija.

Tāpat nav pamatots pieteicēja viedoklis, ka 2008.gada 15.maija lēmums ir zaudējis spēku no 2013.gada 22.februāra, t.i., dienas, kad aģentūra uzsāka administratīvo procesu no jauna.

Apgabaltiesa konstatē, ka 2013.gada 22.februāra lēmumā nav ietverta norāde uz 2008.gada 15.maija lēmuma atcelšanu. Ar minēto aģentūras lēmumu (*lietas 1.sējuma 22.lapa*) ir pārreķināts pieteicējam no 2008.gada 11.aprīļa piešķirtās pensijas apmērs.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 301.panta otrās daļas 1.punktu, 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprida

izbeigt apelācijas tiesvedību /pers. A/ pieteikuma daļā par morālā kaitējuma, kas nodarīts ar Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras Rīgas pilsētas Zemgales reģionālās nodaļas 2012.gada 18.oktobra lēmumu Nr.2/2703556 un Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras 2012.gada 14.decembra lēmumu Nr.11-8/16942, atļidzinājumu 4268,62 *euro* apmērā par katru lēmumu.

Noraidīt /pers. A/ pieteikumu daļā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par izdienes pensijas apmēra noteikšanu un morālā kaitējuma, kas nodarīts ar Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras direktores 2013.gada 30.aprīļa lēmumu Nr.11-8/4227, atļidzinājumu 4268,62 *euro* apmērā.

Spridumu daļā, ar kuru noraidīts /pers. A/ pieteikums daļā, var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no spriduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Pārējā daļā spridums nav pārsūdzams.

Tiesnese referente

I.Kaļiņina

Tiesnese

S.Liniņa

Tiesnese

U.Mihailova